

"...η Ελλάδα, δηλαδή τα ελληνικά αφεντικά, είναι σαφώς επιτιθέμενα στα Βαλκάνια, στα πεδία του οικονομικού πολέμου που μένεται μετά την "χρεωκοπία του σοσιαλιστικού στρατοπέδου". Το ότι αυτός ο πόλεμος λέγεται "ανταγωνισμός στην ελεύθερη αγορά" δεν αλλάζει ούτε στο ελάχιστο την πολεμική πραγματικότητα του: είναι τέτοια η έκταση και η ένταση της εφόδου της "αγοράς" στα Βαλκάνια, και τέτοια η λύσσα των "ανταγωνιστών" - αφεντικών κάθε εθνικότητας για την λεηλασία τόσο των ανθρώπινων δυνατοτήτων όσο και των φυσικών πόρων της περιοχής ώστε είναι πολύ πιθανό πως ένας στρατιωτικός πόλεμος θα είναι η τελική μορφή αυτής της σύγκρουσης. Εν τω μεταξύ ο οικονομικός/κοινωνικός πόλεμος εξελίσσεται με δύο τρόπους: από την μιά ανάμεσα σε διάφορες συμμαχίες αστικών τάξεων, και από την άλλη σαν ταξική επίθεση όλων αυτών των "ανταγωνιστών" ενάντια στα εκατομμύρια των Βαλκάνιων προλετάρων..."

Αυτά γράφαμε, ανάμεσα σε άλλα, πριν από 2 χρόνια. Ήταν η εποχή που η μικροαστική μιζέρια ντυνόταν την γαλανόλευκη για να δηλώσει πως "η Μακεδονία είναι ελληνική". Εκείνο το κατεξοχήν επιθετικό σύνθημα (μιάς και όλοι οι μη-Έλληνες ήξεραν και ξέρουν πως η Μακεδονία είναι μιά γεωγραφική περιοχή πολύ μεγαλύτερη από το ελληνικό κομμάτι της) θεωρήθηκε "φυσικό"...

Σήμερα τα ίδια αφεντικά, και οι ίδιοι υποτελείς, καταναλώνουν την "φυσικότητα" της έχθρας τους με τον "προαιώνιο εχθρό". Πάλι καλά: τόσα χρόνια προπαγάνδας δεν θα πάνε χαμένα, αφού πράγματι ο μείζων εχθρός των Ελλήνων κατασπλιάδων είναι οι αντίστοιχοι Τούρκοι. Με τόση φυσικότητα είναι μάλλον λεπτομέρεια το γεγονός πως είναι πολύ πιθανότερο να βρει κανείς στη Τούρκικη κοινωνία παρά στην ελληνική ανθρώπους με αξιοπρέπεια και συνείδηση. Μοιραίο: η διανοητική αθλιότητα είναι ένα στάδιο της καπιταλιστικής ανάπτυξης, και προς το παρόν κοινωνίες κατά 70% ρατσιστικές όπως η ελληνική, μπορούν να στρέφουν αυτήν την αθλιότητά τους προς οποιοδήποτε μέρος του ορίζοντα επιθυμούν. Δεν ήταν ανέκαθεν οι "αναπτυγμένοι" και οι "πολιτισμένοι" που έκαναν τα μεγαλύτερα εγκλήματα;

Θα προσπαθήσουμε πιο κάτω να συστηματοποιήσουμε όσα σκόρπια έχουμε αναφέρει για την Βαλκανική Καραμπόλα αυτά τα χρόνια, μέσα από τις σελίδες του Σαμποτάζ. Απώτερος σκοπός μας να διαμορφώσουμε μιά συνεκτική αφηγηρία ανάλυσης και δράσης.

Οφειλόμενο ξεκαθάρισμα νούμερο ένα

Όσοι από βλακεία ή συμφέρον εξακολουθούν να αγνοούν την αυστηρή, σχεδόν μαθηματική συνέχεια ανάμεσα σε "ειρήνες" και "πολέμους" μπορούν να αναλώνονται σε αντιπολεμικές καριτούρες και ειρηνόφιλα καραγκιοζιλίκια. Τέτοιους "αντιπολεμισμούς" που ξεχνούσαν να επιθεθούν και στην "ειρήνη" των αφεντικών τους έχουμε συχαθεί, εδώ και χρόνια.

Επειδή οι καιροί της "ειρήνης" των αφεντικών είναι (ή παριστάνουν πως είναι) λιγότερο αιματηροί από τα κανόνια και τα τανκς είναι εύκολο να αναπτύσσεται ένας δουλικός ανθρωπισμός που απολαμβάνει την εκμετάλλευση αλλά σο-

κάρεται από την στρατιωτική εξόντωση και τους ρυθμούς της. Ο κανιβαλισμός των στρατών είναι πράγματι ότι πιο αντιανθρώπινο μπορούν να εγγυηθούν κοινωνίες που με επιμέλεια φρόντισαν να προετοιμαστούν γι' αυτόν. Και είναι η καθημερινότητα των υποτελών που μιλάει με ακρίβεια γι' αυτήν την προετοιμασία -για τις συνθήκες της "ειρήνης" που έχουν, έτσι κι αλλιώς, την δικιά τους πειθαρχική, κατοχική, πολεμική αξία.

Αλλά όχι!! Ο στρατιωτικός πόλεμος δεν βγαίνει σαν τζίνι από ένα παλιό μπουκάλι που κατά λάθος έτριψε μιά δέσποινα στο παρθεναγωγείο της κοινωνικής ειρήνης. Το να "τρέξουμε" να μαζέψουμε το "κακό" και να το ξανακλείσουμε στους συλλογικούς καταψύχτες των συνειδήσεων - αυτό είναι το νόημα της ειρηνοφιλίας - είναι μάταιο. **Από όσο καταλαβαίνουμε (και καταλαβαίνουμε καλά...) αυτή η κοινωνία ετοιμάζεται από χρόνια για ένταση - για μιά "φαντασμογορία" ανάταξης και λύτρωσης που, όχι, δεν θα της την επιβάλλουν... θα την επιβάλλει η ίδια με την ιδιόρρυθμη θρασύτητα του ώριμου παρανοϊκού. Η ωρίμανση της παράνοιας, υλικής και ψυχολογικής είναι το εντελές που κατακτά αυτή η κοινωνία (και το κράτος της) ύστερα από εκατόν εβδομήντα χρόνια σκαρφαλώματος, πάνω σε χιλιάδες προλετάρους, εντός και εκτός συνόρων. Το μόνο που "απαιτείται" από τους καινούργιους "μεγαλέξαντρους" είναι να πάρουν μαζί τους τους ακριβώς απαραίτητους λεγεωνάριους: έτσι ώστε να μείνουν πίσω αρκετοί να θαυμάζουν τον "Θοράμβο" από τα κανάλια.**

Από τις σελίδες του Σαμποτάζ είχαμε έγκαιρα υπενθυμίσει πως τόσο το ελληνικό κράτος όσο και ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας συμμετείχαν στο γιογγοσλαβικό μακελλιά. Κι' αν τα αίματα στις οθόνες της μαζικής τηλεοψίας ήταν αλλοεθνών, είναι η "καθαριότητα" της νευρωτικής ειρηνοφιλίας που έκρυβε πως αυτή η αιμορραγία ρύθμιζε αποφασιστικά τις ροές των ελληνικών "εθνικών" συμφερόντων στα Βαλκάνια. Το να περιθάλπονται ορφανά και χήρες δεν είναι και τό-

σο αθώο, όταν αυτοί οι αναξιοπαθούντες είναι μονίμως "σέρβοι αδελφοί" - και τα "καραβάνια της αγάπης" κατέληγαν, ή προσπαθούσαν να καταλήξουν, στο Πάλε. Εντελώς φυσιολογικά στο σβέροχο κάποιων μουσουλμάνων της βοσνίας έκατσε (για την επίβλεψη της "ειρήνης" πάντα) μιά χιλιάδα έλληνων μισθοφόρων. Είθε να γυρίσουν στην πατρίδα όπως αξίζει σε κάθε κατακτητή: με μιά σφαίρα στο κρανίο. Εν τω μεταξύ θα ακούνε ιστορίες απο τους άλλους τους λεβέντες πατριώτες τους, τους άλλους εθελοντές μισθοφόρους που ξέκαναν ποιός ξέρει πόσους απο αυτούς τους "μογγόλους" στο πλάι των ομόδοξών τους δολοφόνων, στη Σεμπρένιτσα και οπουδήποτε αλλού.

Πράγμα που σημαίνει με μιά κουβέντα: ανάμεσα σε άλλες αντιπαραθέσεις ο καινούργιος γύρος του στρατιωτικού πολέμου μεταξύ ελλήνων και τούρκων πατριωτών άρχισε και στη βοσνία. Ας μην περιμένει κανείς τους ιστορικούς του μέλλοντος για να το αποκαλύψουν. Ή να το κρύψουν. Υπάρχει πολύ αίμα πίσω απο κάθε νόμισμα. Την περήφανη "οικονομική διείσδυση" των ελλήνων αφεντικών κάποιιοι την πλήρωσαν, κάποιιοι την πληρώνουν, και ο λογαριασμός είναι ατελείωτος.

Οφειλόμενο ξεκαθάρισμα νούμερο δύο

Υπάρχει μιά ιδεολογία κακομοιριάς και ψυροκώσταινας που επιστρατεύεται κάθε φορά που το ελλαδιστάν "κάνει αταξίες". Το φτωχομπενιδίλι είναι εναλλακτικό, φυσικά, της έπαρσης και του τσαμπουκά τύπου "ξέρετε ρε ποιόι είμαστε 'μείς;" αλλά επικοινωνεί μαζί τους στη βάση του "η φτώχη πλην τίμια ελλάς". Το ότι αυτή η κακομοιριά έγινε γκλάμορους καθώς η υλική πλευρά της καπιταλιστικής ανάπτυξης απαιτούσε καινούργιο ιδεολογικό λούστρο συμβαδίζει με μιά άλλη "πρόοδο": ο (αντιαμερικάνικος) αντι-ιμπεριαλισμός έγινε "καϋμός" όχι μόνο της "αριστεράς" αλλά και της "δεξιάς" των ανερχόμενων στρωμάτων, και των κολάκων τους. Απλά (όσο απλά συμβαίνουν οι ιδεολογικοί στροβιλισμοί) σύμπασα η διαταξική συμμαχία της ντόπιας ανάπτυξης αποφάσισε πως της φτάνει και της περισσεύει ο δικός της ιμπεριαλισμός.

Κι' αν οι φασίστες μπορεί να καίνε σε λίγο αμερικάνικες σημαίες υπάρχουν κάμποσοι κανάγιες στην αριστερά, στην άκρα αριστερά που επιμένουν να εννοούν το ελληνικό κράτος αποικία των ηνωμένων πολιτειών. Δεν πρόκειται απλά για ανιστόρητους - αν και είναι γεγονός πως οι ιδεολογικά ακρωτηριασμένοι ποτέ δεν τα πάνε καλά με την ιστορία. Δεν πρόκειται καν για ματαιόδοξους σωτήρες της "ανεξαρτησίας" που την ανάγκη φιλότιμο ποιούντες κολλάνε και ένα "εθνική" μπροστά μπας και στρατολογήσουν κανάν πατριώτη -ή κανά χουλιγκάνο. Πρόκειται για απόνερα της ντόπιας σοσιαλδημοκρατίας που παντού και πάντα ήταν εθνικιστική. Πρόκειται δηλαδή για φασίστες με ευαισθησίες.

Το εντυπωσιακό (αλλά καθόλου παράξενο) με αυτούς τους αναπαλαιωμένους θεωρητικούς της "εξάρτησης" και της "υποτέλειας" είναι πως ενώ δεν χάνουν χρόνο στο να κωλοτρέβονται με κάθε παρόμοια εθνικιστικό κάθαρμα, ακόμα και χωρίς ευαισθησίες, έχουν χάσει τον προσανατολισμό τους σε σχέση με τους στόχους τους "αντι-ιμπεριαλισμού" τους. Για παράδειγμα η τουρκία είναι "εχθρός" ως "τσιράκι των αμερικάνων", οι πολιτικοί της ελλάδας είναι κι αυτοί "πουλημένοι" (αν και μπορεί όχι μόνο στους αμερικάνους, αλλά και στους γερμανούς, στους γιαπωνέζους και ποιός ξέρει πού αλλού;), κατά συνέπεια στην ελλάδα δεν υπάρχει ούτε καπιταλισμός ούτε αφεντικά που να ξέρουν τα συμφέροντά τους, λίγο πολύ όλοι αυτοί είναι κατάσκοποι, (άρα ζήτω ο Τσοβόλας!, άρα ζήτω και η "υπεράσπιση της πατρίδας και της εδαφικής ακεραιότητάς της") αλλά.....

....αλλά γιατί, πριν εκστρατεύσουν για τα σύνορα έμπλεοι εθνικής υπερηφάνειας τούτοι οι γενναίοι με τα βλοσυρά βλέμματα και το "καλός τούρκος - νεκρός τούρκος" στο μυαλό δεν περνάνε απο τη σούδα, απο τον άραξο, απο την λάρισα, απο την πρέβεζα, απο το τυμπάκι, να διώξουν (εθνικά υπερήφανα πάντα) τις αμερικάνικες βάσεις; Περί ποίας "εδαφικής ακεραιότητας" τυρβάζουν σε αμφιθέατρα και σε καφενεία;

Μα όχι δα. Το είπαμε απο την αρχή: η "ανεξαρτησιακή" και "αντιαμερικανικοιμπεριαλιστική" θεωρία είναι γράσσο στα γρανάξια του εθνικά υπερήφανου ελληνικού ιμπεριαλισμού. Και με τις βάσεις καλά τα έχει καταφέρει η "φτώχη πλην τίμια ελλάς": οι άλλοι βαλκάνιοι προλετάριοι δύσκολα θα μπερδεύουν το νόημα της made in greece λειλασίας που υφίστανται, πολλώ μάλλον που κι αυτοί, μέσα στη φρίξη τους, μπορεί να νοιώθουν πως γειτονεύουν όχι με μιά αποικία των αμερικάνων ή των γερμανών αλλά με την πρωτεύουσά τους.

"...οι αγορές της ανατολικής ευρώπης έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για εμάς. Είναι ακόμα στα "σπάργανα" και, το σημαντικότερο, οι δυτικοί ανταγωνιστές μας δεν έχουν εκδηλώσει προς το παρόν, έντονο ενδιαφέρον γι' αυτές.

Μας δίνεται μιά ανεπανάληπτη ευκαιρία. Να μπορούμε οργανωμένα και συστηματικά, πριν απο τους ανταγωνιστές μας στην αν. ευρώπη, με δύο στρατηγικά οφέλη: Να κερδίσουμε πολύτιμο έδαφος για τα επόμενα 2 - 3 χρόνια, και να αποκομίσουμε τα απαραίτητα κεφάλαια για τον εκσυγχρονισμό των επιχειρήσεών μας και την βελτίωση της ποιότητας των προϊόντων μας, με μακροπρόθεσμο στόχο την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας μας στη δυτική ευρώπη."

Χ. Φιλαδαρήλης, διευθυντής του Ινστιτούτου Ερευνών του Συνδέσμου Εξαγωγέων Βόρειας Ελλάδας, Φλεβάρης '94

Η δήλωση αυτή είναι μιά απο τις αμέτρητες σχετικά με την ελληνική "οικονομική διείσδυση" στα βαλκάνια - και οι δηλώσεις υστερούν, σε τέτοιες περιπτώσεις, των έργων. Αλλά είναι χρήσιμη: βάλτε κατά σειρά τις λέξεις...ιδιαιτερο ενδιαφέρον για εμάς...οι δυτικοί ανταγωνιστές μας δεν... ανεπανάληπτη ευκαιρία..... πριν απο τους ανταγωνιστές μας..... στρατηγικά οφέλη..... να αποκομίσουμε τα απαραίτητα κεφάλαια..... και ύστερα απαντήστε γιά το ποιά σημασία έχουν

οι λέξεις "ιμπεριαλισμός", "αποικία", "ζωτικός χώρος" κλπ. Αν βρείτε πουθενά την αμερικάνικη σημαία ή τον "τούρκικο επεκτατισμό", ε, παραδώστε τα στον πιο κοντινό σας "αντιιμπεριαλιστή πατριώτη" να τα πνίξει σαν κουνέλια.

Κι' αν ο ραμολιμένος Πάμπλο πρόλαβε, πριν εγκαταλείψει την κινδυνεύουσα πατρίδα, να προτείνει πως η λύση στο πρόβλημα της πουλημένης πολιτικής ηγεσίας του τόπου είναι να βρεθούν κάποιοι προοδευτικοί αξιωματικοί να κάνουν ένα (προοδευτικό) πραξικοπηματάκι, κι' αν ο θεωρητικός του ελληνικού ιμπεριαλισμού πασόκος Χαράλαμπίδης μαλώνει τον ομοϊδεάτη του Καψάλη (του "στόχου") πως έχει καλές προθέσεις αλλά είναι λίγο αμπλουμπλας, κιαν οι και καλά εξτρεμιστές των φοιτητικών κύκλων "συσπειρωστές" ανησυχούν για την εδαφική ακεραιότητα της χώρας τους που φυσικά εκτείνεται μέχρι τον δούναβη, κιαν ο εθνικοσοσιαλιστής Τριάντης' μοστράρεται για "προοδευτικός" όσο ο κυπατζής Αναστασιάδης για χιουμορίστας, όλα αυτά και άλλα πολλά συμβαίνουν λοιπόν επειδή οι μοσχοαναθρεμμένοι στα νάματα της "εθνικής ανεξαρτησίας" έβγαλαν τον εθνικισμό τους απο τις κρυψώνες του ψυχρού πολέμου για να τον ζεστάνουν στη φωτιά των βαλκανίων. Στη πλάτη μας δηλαδή.

Και δεν φταίει κανένας αμερικάνικος ή τούρκικος ιμπεριαλισμός γι' αυτό. Φτάνει η κατσαπλιάδικη θρασυδειλία των ιθαγενών: "ηγετών" και "οπαδών". Απο κάθε άποψη η μεταχείριση που αξίζει στους αριστερούς ψάλτες του επικηίδιου των προλετάριων δεν θα πρέπει να είναι ηπιότερη εκείνης που επιφυλάσσουμε στους δεξιούς. Καθάρματα δεν είναι μόνο οι χρυσαυγίτες....

Τελειώνουμε αυτή την απαιτούμενη εισαγωγή με την ευχή πως τα εκτεθέντα αποτελούν κοινοτυπίες για τους αναγνώστες του σαμποτάζ. Θα μας ήταν, έτσι κι' αλλιώς, ανιαρό να "προσκομίσουμε αποδείξεις" για το ότι ζούμε σε μιά μητροπολιτική κοινωνία, σε ένα μητροπολιτικό κράτος. Το ότι αυτή η άκρη της βαλκανικής κατάφερε να γίνει εισαγωγέας εργατικής σάρκας για να επιταχύνει το "οικονομικό της θαύμα" διαφεύγει σίγουρα της προσοχής των αριστερών ιερών του ...εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα!

Τόσο το χειρότερο γι' αυτούς και τους οπαδούς τους.

Μιά άλλη πλευρά

"...Θα πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψη η "ομοιότητα" ανάμεσα σε ορισμένες λειτουργικές απαιτήσεις της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης (όπως η δημιουργία μικρών, ενέλικτων παραγωγικών μονάδων αρθρωμένων γύρω απο κεντρικά συστήματα πληροφοριών) και στην γεωπολιτική αναδιάρθρωση των "ζωνών επιρροής" (στην δημιουργία, δηλαδή, μικρών "εθνικών" κρατών, αρθρωμένων γύρω απο κεντρικά οικονομικά, νομισματικά, διοικητικά συστήματα - κράτη)..."

Αυτή η αράδα, γραμμένη πριν απο δυό χρόνια επίσης, σε μιά αναφορά - εκτίμηση σχετικά με το γιουγκοσλαβικό μακελλειό, θα πρέπει να πέρασε εντελώς απαρατήρητη. Η αλήθεια είναι πως κάναμε μονάχα έναν υπαινιγμό - που επαναλήφθηκε, το ίδιο σύντομα, μερικές ακόμα φορές εδώ κι' κεί.

Αν δεν επιχειρήσαμε μέχρι σήμερα να αναπτύξουμε αυτήν την (όχι αυθαίρετη) υπόθεση ανάλυσης σχετικά με την αναδιάρθρωση της γεωπολιτικής και τον μετασχηματισμό του κράτους ήταν επειδή κρίναμε πως αρκετοί αναγνώστες του σαμποτάζ θα δυσκολεύονταν να αντιμετωπίσουν σοβαρά ένα αναλυτικό εγχείρημα που δεν στηρίζεται τόσο σε "αποδείξεις" όσο σε εκτιμήσεις. Ωστόσο σήμερα είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε ακριβώς αυτό που αποφύγαμε ως τώρα, ακόμα και με τον κίνδυνο να κατηγορηθούμε για "συγγραφή σεναρίων". Και είμαστε υποχρεωμένοι επειδή η παράμετρος της αναδιάρθρωσης της γεωπολιτικής είναι κρίσιμη στην εξέλιξη της περιβόητης "ελληνοτουρκικής" αντιπαράθεσης.

Το υπο εκτίμηση ιστορικό υλικό δεν είναι καθόλου ασήμαντο: η "διάλυση" του (πρώην) σοβιετικού κράτους, η "διάλυση" της γιουγκοσλαβίας, το "συναινετικό διαζύγιο" στην τσεχοσλοβακία, η "αναγνώριση" της πιθανότητας ενός πάλαιστινιακού κράτους, η μισοεπίσημη μεθόδευση της πιθανότητας ενός κουρδικού κράτους,.... κι' ακόμα ο "φυγοκεντρισμός" βορρά - νότου στην ιταλία, οι (παγωμένες προς το παρόν) διεκδικήσεις για αυτονομία των γαλλόφωνων στις κάτω χώρες, η προσωρινά αποφευχθείσα αυτονομία των γαλλόφωνων στον καναδά, η ανάδυση "στρατηγικών" μειονοτήτων στα βαλκάνια - μειονοτήτων που σχεδόν πάντα βρίσκονται δίπλα σε σύνορα (ορθόδοξοι "έλληνες" στη νότια αλβανία, μουσουλμάνοι "τούρκοι" στην δυτική και βόρεια θράκη, καθολικοί "ουγγροι" στην ανατολική γιουγκοσλαβία και στη βόρεια ρουμανία, χριστιανοί "αομένοι" ανάκατεμένοι με μουσουλμάνους στον καύκασο, κλπ, κλπ). Δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει πως μέσα σε έξι μόνο χρόνια δεκάδες κράτη έχουν "δημιουργηθεί". Κι' αν μοιάζει περίπου "φυσική" αυτή η εξέλιξη στη βάση μιάς ταυτολογικής "εξήγησης" περί διάλυσης του ανατολικού μπλοκ δεν θα πρέπει να διαφεύγει κανενός την προσοχή πως ο όρος μειονότητα έχει αποκτήσει μιά καινούργια δυναμική στην κρίση της γεωοικονομικής και γεωπολιτικής ενότητας που κάποτε ονομάστηκε κράτος-έθνος.

Τί συμβαίνει λοιπόν;

Εμπειρικά μπορούμε να διαπιστώσουμε πως η πολιτιστική διαφορά έχει γίνει στρατηγική για

Έπι τη ενκαιρία: το γεγονός πως ο Τριάντης κλήθηκε και έγινε δεκτός να "ντεραπιστεί" διωκόμενος/ες για το "πολιτευγείο 95" θα μπορούσε να θεωρηθεί τραγικό σφάλμα, αν δεν ήταν κάτι πολύ χειρότερο. Ο Τριάντης, αν δεν κάναμε λάθος, έχει γίνει "μοίρη" μέσα και απο την ελευθεροτυπία. Ε, μιά ελάχιστη αντίκρουση απτών που γράφει θα έδειχνε (σε όσους δεν βρίσκονται σε τέλεια σήχηση...) πως πρόκειται για ένα εθνικοσοσιαλιστικό σκονιόζι, που δεν έχει τίποτα να ζηλέψει απο τον δάσκαλό του, τον Καλέτζη. Αν κάποιοι δεν μπορούν να ξεχωρίσουν έναν εθνικοσοσιαλιστή, ή αν γοητεύονται απο τον "αγτιστισμό" που "θυμίζει" έως και αντικρατισμό, ας ρίξουν λίγο τα μούτρα τους κι' ας φροντίσουν να ξεστραβωθούν διαβάζοντας. Αλλά για τον Τριάντη δεν θα χρειαζόταν καν κάτι τέτοιο αφού τα σχόλια του γύρω απο την "πατρίδα" φτάνουν και περισσεύουν. Εκτός αν ο "χώρος" διαβάζει απο την ελευθεροτυπία "τον" μόνο την "μοίρη τρύπα"...

την αναδιάρθρωση. Έχουμε εξηγήσει αλλού τον χειρισμό *ορισμένων περιοχών της "πολιτιστικής διαφοράς"* από τον τογιοτισμό. Μιλώντας για την *γεωπολιτική* αναδιάρθρωση του κράτους τρεις περιοχές πολιτιστικού διαφορισμού μπορούμε να εντοπίσουμε εύκολα: την "γλώσσα", την "θρησκεία" και την "ιστορία".

Μιλάμε για *κωδικοποιήσεις των κοινωνικών σχέσεων*. Με την έννοια πως οι διαφορές στη "γλώσσα", ή οι διαφορές στη "θρησκεία", ή οι διαφορές στο παρελθοντικό φαντασιακό (την "ιστορία") μπορούν να συγκροτήσουν ιδιαίτερες ενότητες. Και οι τρεις είναι κωδικοποιήσεις ομοιοτήτων και αποκλεισμών. Η κάθε μία χωριστά, ή ο συνδυασμός τους μπορεί να δημιουργήσει *συλλογικές ταυτότητες*.

Η προβληματική της γεωπολιτικής αναδιάρθρωσης αφορά την *μορφή και την επικράτεια της διοίκησης* αυτών των κοινωνικών συλλογικών ταυτοτήτων. **Την υλική θέσμισή τους.**

Φαίνεται πως η προβληματική αυτή μπορεί να εκκινεί από διάφορες αφετηρίες: είτε οι καινούργιες κοινωνικές σημασίες που αποκτούν οι συλλογικές ταυτότητες της "γλώσσας", της "θρησκείας" και της "ιστορίας" αποτελούν μιά κοινωνική "αντίδραση" στην "ομοιομορφία της καταναλωτικής κουλτούρας", οπότε τίθενται στους ηγεμόνες σαν εξωτερικό πρόβλημα προς λύση· είτε αυτές οι σημασίες αποτελούν εκροές του ίδιου του συστήματος (κάτι σαν λειτουργικός αποπληθωρισμός των φρετιχισμών του) οπότε αποτελούν το μεταμοντέρνο υπόστρωμα της αυτοκατανώωσης· είτε πρόκειται για έναν επιθετικό *νεοκορπορατιβισμό* των εξασφαλισμένων· είτε πρόκειται για έναν αμυντικό *νεοκορπορατιβισμό* των αποκλεισμένων οτιδήποτε από αυτά, ένα είναι σίγουρο: **οι θεσμίσεις των "ορίων" ανάμεσα σε εκείνη και την άλλη συλλογική ταυτότητα τροποποιούνται αναφορικά και με την υλική επικράτεια της ταυτότητας-κράτος.**

Κρίνουμε πως έχει ξαναθεθεί το ζήτημα της νομιμοποίησης ορισμένων από τα υπάρχοντα κράτη, σαν "παρενέργεια" της *πλανητικής καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης*. Ζήτημα νομιμοποίησης της επικράτειας τους, της γενεαλογίας τους (δηλαδή των συνεκτικών μύθων τους), των διοικητικών μηχανισμών τους και της επάρκειάς τους. *Έχουν ξαναθεθεί ζητήματα συμ-φέροντος, με την κυριολεκτική σημασία αυτής της λέξης: του κοινού-φέροντος θεσμού.*

Θα πρέπει να είναι κοινοτυπία, αλλά θα το επαναλάβουμε επειδή έχουν γίνει πολλές παρανοήσεις σχετικά: η *νομιμοποίηση* του κάθε φορά συγκεκριμένου κράτους είναι διαφορετική από την *νομιμοποίηση της μορφής-κράτους*. Στην δεύτερη περίπτωση έχουμε έναν γενικό (αν και πάντα ιστορικό) τύπο-καθεσώς ρύθμισης των σχέσεων που προκύπτουν από τον ταξικό ανταγωνισμό, στο σύνολό του. Στην πρώτη έχουμε συγκεκριμένες εφαρμογές αυτού του τύπου, που μπορούν (ή και πρέπει) να παρουσιάζουν "ποικιλίες" και διαφοροποιήσεις όχι ασήμαντες, ανάλογα με την ιδιαίτερη (ιστορική, γεωγραφική κλπ) πραγματικότητα του ταξικού ανταγωνισμού εδώ ή εκεί.

Μ' αυτήν την έννοια η νομιμοποίηση του ενός ή του άλλου κράτους είναι μιά διαδικασία διπλή. Αφορά το πραγματικό σύνταγμα των σχέσεων ανάμεσα σε τάξεις και συμφέροντα *εδώ* -αλλά αφορά και τις *πλανητικές* σχέσεις μεταξύ των αφεντικών, στο σύνολό τους. Το πιο πρόχειρο παράδειγμα που μπορούμε να αναφέρουμε είναι το (κατά την ντόπια ορολογία) "ψευδοκράτος" της βόρειας Κύπρου. Πρόκειται για ένα σύνολο θεσμίσεων που έχει αναγνωριστεί από τους υπηκόους του, όχι όμως και από την "διεθνή κοινότητα".

Νομιμοποιούνται συμφέροντα - νομιμοποιούμενα συμφέροντα: υπαγωγή του "μερικού" στο "γενικό" - αναγωγή του "γενικού" στα "μέρη" του: από την άποψη της μεθόδου δεν έχει αλλάξει τίποτα σχετικά με την "γέννηση" και την "διάλυση" των κρατικών επικρατειών. Αλλά ύστερα από σαράντα τόσα χρόνια σχετικής σταθερότητας η *μετακίνηση των συνόρων έχει ξαναξεκινήσει*.

Η αιματηρή και οπωσδήποτε θορυβώδης επικαιρότητα της διπλής διαδικασίας "αποσύνθεσης - ανασύνθεσης" των *συλλογικών ταυτοτήτων, ακόμα και με όρους "κράτους"*, δεν θα μπορούσε να δικαιολογηθεί από την ίδια της την φαινομενικότητα. Το να λέει κανείς πως "τα καινούργια κράτη δημιουργούνται επειδή ...διαλύονται τα παλιά" είναι μιά ασυγχώρητη αφελής ταυτολογία. Υπάρχουν βασικές αιτίες *εκτός διαδικασίας*: η τροποποίηση των βασικών υλικών και συμβολικών σχέσεων κυριαρχίας-και-υποτέλειας.

Το ίδιο λάθος είναι η στέρεα πεποίθηση πως το κράτος νομιμοποιείται *αφ' εαυτού* του, στην βάση του "έθνους". Αυτό το δεύτερο, το "έθνος", είναι μιά επικέτα φαντασιακή, ένας μύθος *με αυστηρό κέντρο (με πολύ αυστηρό "σκελετό") αλλά με ιδιαίτερα ασαφή περίμετρο*. Αντίθετα το κράτος είναι ένα σύνολο θεσμίσεων με έμφαση στα όρια: είναι καθεσώς ελέγχου των ορίων, με κάθε έννοια. Αυτή η "ασυμβατότητα" δεν θα πρέπει να περνάει απαρατήρητη μόνο και μόνο επειδή πολλά κράτη (τα αφεντικά αλλά και οι υποτελείς) "εωθεριζέουν" στις ρυθμίσεις του κράτους τους την ιδεολογία του έθνους τους. Είναι αυτή η ασυμβατότητα που επιτρέπει την γεωπολιτική αναδιάρθρωση σήμερα: "αίφνης" ένα κράτος ανακαλύπτει ένα "εθνικό του τμήμα" εκτός των συνόρων του, και θέλει να το περιλάβει, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στον λογαριασμό - στον *διοικητικό λογαριασμό* του.

Επιμένουμε λοιπόν πως η ιστορική περίοδος που περνάμε θα πρέπει να εκτιμηθεί σαν περίοδος *τογιοτισμού της γεωπολιτικής*. Αν είναι αλήθεια πως η "παραγωγική διαδικασία" σαν διαδικασία ελέγχου των εργατών αναδιαμορφώνεται πάνω σε δύο βάσεις, από την μιά την "απόδοση ενός νοήματος" στην ίδια την μισθωτή σχέση και από την άλλη την εγγύηση της μέγιστης ποικιλίας εκροών (εμπορευμάτων) ώστε να αποδίδεται ένα νόημα στην καταναλωτική σχέση, θα πρέπει να αναρωτηθούμε αν και σε κατά πόσον αναδιαμορφώνονται οι *διοικητικές εγγυήσεις* του καπιταλισμού. Γιατί οι πολιτικές ελέγχου της επιθυμίας και της ανάγκης, και οι πολιτικές ελέγχου της (συλλογικής αλλά και της ατομικής) ταυτότητας είναι ενιαίες.

Το βασικό υλικό του τογιοτισμού της γεωπολιτικής είναι **οι μειονότητες**². Οι μειονότητες είναι

² Για το πως τα "περιθώρια" εντάσσονται στρατηγικά στην ζήτηση της μητροπόλης ελπίζουμε πως σε εύλογο χρόνο θα καταφέρουμε να ολοκληρώσουμε μιά τοποθέτηση....

τα target groups της γεωπολιτικής! Κι αν οι στρατιωτικές επιχειρήσεις εδώ ή εκεί νομιμοποιούνται σαν επιχειρήσεις αρετής για την "προστασία των ασθενέστερων" είναι επειδή η "μειονοτική συλλογική ταυτότητα" είναι το ίδιο κρίσιμη για την αναδιάρθρωση όσο η "ιδιαίτερη καταναλωτική συμπεριφορά". Ο "αστυνομικός ρόλος" των παραδοσιακών στρατιωτικών και πολιτικών μηχανισμών της κυριαρχίας για "την επίλυση των διαφορών" και την εκ νέου χωροθέτηση αυτών των διαφορών είναι τόσο σαφής ως προς την λειτουργικότητά του ώστε δεν θα χρειαζόταν να πούμε περισσότερα. Αν η οποιαδήποτε κοινωνική συμπεριφορά δεν συνιστά "πρόβλημα" για την αγορά, αρκεί να ενταχθεί σ' αυτήν (δηλαδή να ενταχθεί στην κατανάλωση) το ίδιο και οποιαδήποτε μειονοτική ταυτότητα δεν αποτελεί πρόβλημα: αντίθετα, θα λέγαμε, και στις δύο περιπτώσεις: είναι επιθυμητή. Μόνο που η υπαγωγή της "μειονοτικής ταυτότητας" σε οποιονδήποτε κύκλο γενικότερης καπιταλιστικής αξιοποίησης σκοντάφτει στις ιστορικές (αλλά όχι και ιδιαίτερα παλιές) κρατικές επικράτειες. Αυτονόητο είναι ότι όπως η φορντική αλυσίδα του εργάτη μάζα και της μαζικής παραγωγής "σπάει", όπως επίσης "κομματιάζεται" η αγορά σε στυλ και είδη, έτσι και το μαζικό φορντικό καθεστώς της παραγωγής και του ελέγχου του πολίτη-μάζα σπάει με την σειρά του. Θα ήταν λάθος αν υποστηρίζαμε πως αυτό το "σπάσιμο" μπορεί να γίνει με έναν μονάχα τρόπο. Θα ήταν εξίσου λάθος να φανταστεί ο αναγνώστης ότι επίκειται ένας ραγδαίος πολλαπλασιασμός των κρατών, απο άκρη σε άκρη στον πλανήτη. Αντίθετα: η "ελαστικότητα" και η "ευλυγισία" στις διοικητικές ρυθμίσεις σημαίνουν όχι έναν αλλά πολλούς τύπους κερματισμού και "ολοκληρώσεων". Πόσο μάλλον που οι παράγοντες που καθορίζουν την οποιαδήποτε εξέλιξη είναι σύνθετοι και αλληλοδιαπλεκόμενοι. Πάρτε δύο παραδείγματα, όχι μακρινά: την μέση ανατολή και τα βαλκάνια.

Στην μέση ανατολή το κράτος του Ιράκ "έσπασε", δια της βίας, στα τρία: και ως τώρα τα δύο απο τα κομμάτια του, ο βορράς και ο νότος είναι "περιοχές σε αναμονή". Λίγο δυτικότερα, με συνοπτικές διαδικασίες, νομιμοποιήθηκαν τα βασικά δεδομένα για την δημιουργία ενός "τύπου" παλαιστινιακού κράτους. Οτι και στο Ιράκ (σουνίτες στο νότο, κούρδοι στο βορρά) και στην παλαιστήνη κάποιες "μειονότητες" (θρησκευτικές, εθνικές, αυτό είναι ένα άλλο ζήτημα που δεν επιρραεύει την θέση μας) και τα συμφέροντά τους αποτελούν την υλική βάση της αναδιάρθρωσης είναι βέβαιο. Αλλά είναι φανερό επίσης πως οι ρυθμίσεις δεν ακολουθούν την ίδια, ειδική, διαδικασία.

Και στα βαλκάνια το ίδιο. Δεν υπήρχε στην Γιουγκοσλαβία κάποιος τυπικός όρος που να απαγόρευε στους Κροάτες, στους Βόσνιους, στους Σέρβους, στους Αλβανούς, στους Μακεδόνες και στους Ούγγρους, απο την στιγμή που "αποφάσισαν" να αναγνωρίσουν τους εαυτούς τους σαν ιδιαίτερες εθνικές ή θρησκευτικές κατηγορίες να διαμορφώσουν το ίδιο κράτος σε μιά περισσότερο συνομοσπονδιακή βάση. Απο καθαρά τυπική άποψη, αν οι ίδιες "εθνότητες" είχαν να λύσουν τις διαφορές τους σε κάποιο άλλο μέρος του κόσμου, θα είχαν βρει διαφορετική λύση. Αλλά η γεωπολιτική αναδιάρθρωση, πάνω στις γραμμές της ελαστικότητας, της ευλυγισίας και της μέγιστης κυριαρχίας πάνω στις συλλογικές ταυτότητες δεν είναι τυπικό, τεχνικό ζήτημα. Είναι ζήτημα πολιτικό...

Κουράσαμε ίσως, αλλά χρύναιε απαραίτητο να διευκρινίσουμε τις αφετηρίες της προβληματικής μας σχετικά με όσα συμβαίνουν γύρω μας - έστω στα βαλκάνια ειδικά. Τα "ελληνοτουρκικά" θα πρέπει (υποστηρίζουμε) να εκτιμηθούν και μέσα απο μιά παρόμοια προβληματική.

Και φυσικά δεν θα διστάσουμε να αναγνωρίσουμε πως τα όσα έχουμε εκθέσει ως εδώ έχουν ελλείψεις. Λόγοι χώρου αλλά και χρόνου δεν μας επιτρέπουν προς το παρόν κάτι καλύτερο. Επιστρέφουμε λοιπόν.

Όποιος πηδάει τα γεγονότα δεν μπορεί να περιμένει τίποτα καλύτερο απο το να τον πηδήσουν κι' αυτά με τη σειρά τους.

Σε μιά διαφορετική έκδοση (sarajevo, μάρτης '96) που μοιράστηκε σαν προκήρυξη περιλάβαμε ένα χρονικό ορισμένων γεγονότων που προηγήθηκαν της ελληνοτουρκικής "αναμέτρησης για την βραχονησίδα". Τα γεγονότα και τις ημερομηνίες μαζέψαμε απο εφημερίδες -με την βásiμη πεποίθηση πως όταν οι δημοσιογράφοι είναι απληροφόρητοι οι ίδιοι δεν αποκλείεται να μεταφέρουν (προφανώς "κατά λάθος") μιά περισσότερο αξιοποιήσιμη και "πραγματική" πλευρά της πραγματικότητας. Και αλήθεια λοιπόν οι περισσότεροι απ' αυτούς τους κατώτερους υπαλλήλους της βιομηχανίας φρεμμάτων και αιμάτων ήταν αμήτοι εκ των προτέρων για τα τεκμαιρόμενα.

Αυτό που μας εντυπωσίασε δεν ήταν όμως τα ίδια τα γεγονότα, που αποδεικνύουν πως το ελληνικό κράτος μεθοδευμένα σχεδίασε την "κρίση" και οπωσδήποτε το θέαμά της. Αλλά το ότι ούτε καν εκ των υστέρων οι ιθαγενείς (και μιλάμε βέβαια για ανθρώπους "κοντινούς" με τον ένα ή τον άλλο τρόπο) δεν έκαναν τον κόπο να αποκαταστήσουν στο μυαλό τους την χρονική αλληλουχία των περιστατικών. Μέσα σε αυτήν την γενικευμένη και χωρίς εξαιρέσεις σύγχυση άνηψε και πάλι -όλο το περιβόλι των ιδεολογημάτων και των νευρωσικών συμπεριφορών. Και δεν αναφερόμαστε μόνο στον πλειοψηφικό милитарισμό, πατριωτισμό, τις "χαμένες αξιοπρέπειες" και τις λοιπές μικροαστικές προστυχίες. Μιλάμε για τον καταπληκτικά αδιάφορο "αντιμилитарισμό" και "αντιεθνικισμό" κάποιων μειοψηφιών που παριστάνουν πως "έχουν λυμένο το πρόβλημα". Πρόβλημα που δεν γνωρίζουν καν....

Εν πάσει περιπτώσει δεν σκοπεύουμε εδώ να ξανααποδείξουμε πως στα τέλη του γενάρη ήταν δύο οι επιτεθήμενοι στο αιγαίο. Υπάρχουν όμως κάποια θέματα σχετικά, τα οποία θέλουμε να τονίσουμε.

Η εφημερίδα sarajevo είχε γραφτεί, και η τολμηρή (για πολλούς) εκτίμησή μας πως εκείνο που ενδιαφέρει και ορέγονται τα ντόπια αφεντικά δεν είναι απλά η "υπεράσπιση" του "εθνικού τους

χώρου" στο αιγαίο αλλά μιά ζώνη επιρροής στην μικρά ασία που θα προέλθει απο την διάλυση του τούρκικου κράτους είχε ήδη μπει στο χαρτί, όταν η εφημερίδα "ποντίκι" δημοσίευσε μέρος έκθεσης της C.I.A. με την "πρόβλεψη" πως είναι 70% πιθανό οτι στα επόμενα δύο χρόνια το τούρκικο κράτος θα διαλυθεί!!

Δεν θα μιλήσουμε αυτόρεσκα για δικαίωση. Όταν η C.I.A. "προβλέπει", ο καθέννας μπορεί να καταλάβει οτι εννοεί πως "εργάζεται για": αν έχει κάποια αξία για εμάς αυτή η είδηση είναι επειδή έχουμε κυριολεκτικά συχαθεί τις περιβόητες "αντιιμπεριαλιστικές" ηλιθιότητες περί του "τούρκικου κράτους που είναι ο ταγματάρχης των αμερικάνων στην μέση ανατολή, και το αγαπημένο τους παιδι" κλπ, κλπ. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς τίποτα περισσότερο απο προσεκτικός και διαυγής (ίσως και κάποιο ταξίδι στην τουρκία να βοηθούσε) για να καταλάβει πως πράγματι το τούρκικο κράτος (και η τούρκικη κοινωνία) έχει όλες τις προδιαγραφές για να αναδιάρθρωθεί διαλυόμενο. Έχει μάλιστα πολύ περισσότερες προδιαγραφές απο το γιουγκοσλαβικό, και βέβαια δεν υπάρχει κανένα "άλλο κράτος" ("μεγάλη δύναμη" ή ιμπεριαλισμός αυτοπροσώπως) που να έχει συμφέρον απο την διατήρηση του τουρκικού κράτους όπως είναι σήμερα. Κιαν "οι αμερικάνοι ήθελαν (αλλότριους) χωροφύλακες" θα είχαν φροντίσει να τα βρουν με τον φίλο τους τον Χουσεϊν... Λοιπόν, μιά και καλή, για να ξεμπερδεύουμε με τους ηλίθιους: ούτε οι πλανητόμπασοι έχουν λόγους να εμπιστεύονται "περιφερειάρχες" που μπορούν οποιαδήποτε στιγμή να αλλάξουν στρατόπεδο στερώντας τους την πρόσβαση και τα πλεονεκτήματα στη μέση ανατολή, ούτε η ΕΟΚ παρακαλάει για μιά τεράστια (δήθεν) αγορά εκατομμυριών φτωχών: την εργατική τους δύναμη θέλουν τα αφεντικά της ευρώπης, και αυτή δεν περιορίζεται αν το τούρκικο κράτος σπάσει στα τρία....

Δεν είναι λοιπόν "σενάριο" η προοπτική (και όχι φυσικά η βεβαιότητα, το είπαμε ήδη: όλα αυτά είναι πολιτικοί χειρισμοί που δεν γίνονται με τεχνική ακρίβεια) διάλυσης του τουρκικού κράτους. Είναι, αντίθετα, ο "ελλείπων κρίκος" στην εξήγηση των πολιτικών χειρισμών του ελληνικού κράτους. Του οποίου οι υπεύθυνοι (τα αφεντικά και οι ειδικοί τους) δεν αγνοούν τίποτα απο όσα αγνοεί (ή θέλει να αγνοεί) η πλεμπάγια των ιθαγενών.

Χρειάζεται παραδειγμα; Ιδού: τα περιβόητα 12 μίλια. Κιχ δεν ακούγεται γι' αυτό εδώ, και μάλλον ο κάθε φτωχομαλάκας αυτής της χώρας αισθάνεται "δικαιώμα του" αυτήν την επέκταση. Τί είναι λοιπόν τα 12 μίλια; Μήπως είναι η απόσταση απο την ακτή στην οποία θα μπορούμε να κολυμπάμε χωρίς να πέφτουμε πάνω σε τζετ σκι; Μήπως είναι η νοητή γραμμή πέραν της οποίας οι υμάδες θα ωρύνονται "μην πας παιδάκι μου στα βαθιά...αχ!! αυτό το παιδί θα με σκάσει!! έλα κωστάκη μου πίσω στα 12 μίλια";

Μπορεί να είναι αυτά!! Αλλά, λέμε, η "επέκταση των χωρικών υδάτων" -όποιο κράτος κι' αν την κάνει"- είναι μιά επιπλέον καπιταλιστικοποίηση της θάλασσας και του βυθού της. Είναι, τηρουμένων των αναλογιών, σα να μπαίνει ένα χωράφι στο σχέδιο πόλης: η "αξία" του εκατονταπλασιάζεται, αφού εκεί που ήταν αγρός σκέτος, μπορεί να πουληθεί σε μικρά μικρά κομμάτια σαν οικόπεδο "άρτιο και οικοδομίσιο".

Ο καπιταλισμός προχώρησε και μεσα απο την γεωπρόσοδο - η επέκταση των χωρικών υδάτων είναι πολλαπλασιασμός της θαλασσοπροσόδου χρήσιμος αποκλειστικά για τα αφεντικά. Πολλώ μάλλον όταν μιλάμε για το αιγαίο, που είναι σχετικά ρηχή θάλασσα, με 50 έως 70 μέτρα βάθος στο μεγαλύτερο μέρος του βυθού της. Αρα λοιπόν (μάθημα πρώτον) τα 12 μίλια είναι επεκτατική κίνηση των αφεντικών, κατ' αρχήν εναντίον των "φυσικών υποθεμάτων" του αιγαίου.

Αλλά όχι μόνο αυτό. Με το υπάρχον καθεστώς των 6 μιλίων το ελληνικό κράτος "κατέχει" το 43,5% των νερών του αιγαίου και το τούρκικο το 7,5%. Αν τα χωρικά νερά και των δύο κρατών επεκταθούν στα 12 μίλια, τότε το ελληνικό θα κατέχει το 71% και το τούρκικο το 8,5%!! Χρειάζονται σχόλια; Μάθημα δεύτερον: με τα 12 μίλια το αιγαίο γίνεται "σχεδόν κλειστή" ελληνική λίμνη. Κι' όταν λέμε "ελληνική λίμνη", εννοούμε λίμνη υπο τον έλεγχο των ντόπιων αφεντικών.

Φυσικά σ' αυτήν την επέκταση αντιδρούν όχι μόνο το τούρκικο κράτος, αλλά και το αμερικάνικο, και το ρώσικο. Το αιγαίο μαζί με την μαύρη θάλασσα είναι σημαντικό εμπορικό πέρασμα, και κανείς απο τους ενδιαφερόμενους δεν θα έβλεπε με καλό μάτι μιά λίμνη ιδιοκτησίας ενός απο τους μεγαλύτερους "εθνικούς" στόλους στον κόσμο. Αυτός είναι ο λόγος που τα ντόπια αφεντικά τρενάρουν την επέκταση: μιά βιαστική κίνηση απο την μεριά τους θα έκανε τις "αντιρροήσεις" του τούρκικου κράτους στρατηγικής σημασίας για το ρώσικο και το αμερικάνικο κράτος... Αυτός είναι όμως επίσης ο λόγος που για τα ελληνικά αφεντικά είναι κρίσιμη η όσο το δυνατόν γρηγορότερη αναδιάρθρωση (διάλυση) του τουρκικού: ένα "μικρασιατικό κράτος" με αλβανικό - σουνιτικό πληθυσμό, υπο την υψηλή επιρροή του ελληνικού, θα μπορούσε να εξασφαλίσει μελλοντικά (αλλά όχι σε έναν αιώνα!!) μιά αμοιβαία επέκταση - αυτοσυγκράτηση στα 10 μίλια, οπότε τα ποσοστά μοιρασιάς του αιγαίου θα ήταν 64% προς 8,5%.

Κι' αυτά δεν είναι "σενάριο"!! Όταν το ελληνικό κράτος αποφασίζει να χαρίσει σε βαρεμένους κατοίκους των πόλεων δωρεάν διακοπές διαρκείας πάνω σε βραχονησίδες, το κάνει επειδή μόλις κατοικηθούν αυτές οι ξέρες αποκτούν ("αυτόματα", δηλαδή σύμφωνα με τις "διεθνείς συνθήκες") υφαλοκρηπίδα, που τώρα δεν έχουν. Περίεργη σύμπτωση: απο τις 12 ξέρες που το σχετικό πρόγραμμα προβλέπει ως διαθέσιμες ωραία θάλασσα και καθαρό αέρα, οι 10 βρίσκονται κατά μήκος των τούρκικων παραλίων. Πιθανότατα οι άλλες δύο μπήκαν για ξεκάρφωμα: είναι οι αλκωνίδες, στον κορινθιακό, αυτές στον οποίον το υπέδαφος ήταν το επίκεντρο των μεγάλων σεισμών του '81!! Ποιός είπε πως το ελληνικό κράτος δεν έχει χιούμορ; Αφού χρηματοδοτεί μιά καινούργια ζωή, μακριά απο την ένταση της πόλης, και πάνω ακριβώς σε ένα σεισμικό ρήγμα.!!..

Τί έχουμε λοιπόν; Έχουμε οτι πολύ πριν τα τούρκικα εμπορικά αρχίσουν να κουτουλάνε πάνω στις ξέρες του αιγαίου, το ελληνικό κράτος σχεδίασε να μετατρέψει μερικές απο δαύτες σε θηλειά εναντίον του τουρκικού. Αυτό εμείς το λέμε ιμπεριαλισμό.

Μα τα ντόπια αφεντικά δεν σχεδίασαν μόνο αυτό. Φρόντισαν να το "παίξουν" αθώα, λες και οι

απανταχού του πλανήτη ηγεμόνες τρώνε το ίδιο κουτόχορτο με τους έλληνες -πατριώτες- ιθαγενείς. Δεν θα αναφερθούμε εδώ στις παραμέτρους της "εσωτερικής αντιπαράθεσης" ανάμεσα στα ντόπια αφεντικά, παρότι είναι καθοριστικές, και θα είναι τέτοιες και στο μέλλον, αλλά είναι βέβαιο πως εξαιτίας αυτής της αντιπαράθεσης έγιναν "λάθος χειρισμοί" στη "κρίση της βραχονησίδας", με αποτέλεσμα κάποιοι να πάνε για μαλλί και να φύγουν κουρεμένοι. Αντί να καταδικαστεί παγχοσμίως η "επιθετικότητα της άγκυρας", το ελληνικό κράτος έχασε την Ύμια, η οποία περιήλθε στην αρμοδιότητα των πλανητόπατων, μέχρι -τουλάχιστον- να αποδειχθεί δικαστικά ο ιδιοκτήτης της.

Συμβαίνουν κι' αυτά. Αλλά όπως οι "κακές εμπνεύσεις" των αφεντικών (που καμιά φορά οδηγούν σε φάλσιμντο) δεν αλλάζουν την θέση, τον ρόλο και την εξουσία τους, έτσι και οι "κακές στιγμές" της επιθετικότητας του ελληνικού κράτους δεν ακυρώνουν την αρπακτικότητά του. Το αντίθετο: αργά η γρήγορα θα προσπαθήσει να διορθώσει το λάθος του, κι' όπως πάντα με τον γνωστό άθλιο τρόπο του ελληνικού τσαμπουκά. **Μιά παρόμοια πρόβλεψη μας είναι απαραίτητη, στον βαθμό που μας ενδιαφέρει η οργάνωση της αντίστασης απέναντι στα αφεντικά.**

Θα τελειώσουμε την αναφορά σε γεγονότα και πηδήματα ξηλώνοντας ορισμένους από τους μύθους εσωτερικής κατανάλωσης, που έχουν σαν σκοπό να παρουσιάζουν το ελληνικό κράτος "αμυνόμενο", ειδικά στα βάλκανια.

Πρώτο: Το σύγχρονο ελληνικό κράτος έχει φτιαχτεί με δόσεις, πάντα υπό την επιβλεψη των συμμάχων του, και σχεδόν πάντα εις βάρος του οθωμανικού, για του οποίου την διάλυση εργάστηκαν άοκνα οι κατα καιρούς "μεγάλες δυνάμεις" του παγχοσμίου καπιταλισμού. Έχει ομογενοποιηθεί "εθνικά" όχι και με ιδιαίτερα "ειρηνικούς" τρόπους: αν τους μουσουλμανικούς πληθυσμούς τους ξεφορτώθηκε σε μεγάλο μέρος με την ανταλλαγή πληθυσμών, τους εβραίους τους "χρέωσε" στους ναζί - αλλά μήπως δεν ήταν οι "πατριώτες" και τότε ρουφιάνοι και τσάτσοι;

Εν πάσει περιπτώσει: η αντιπαράθεση ελλήνων και τούρκων ηγεμόνων είναι πολύ παλιότερη του ...αμερικανικού ιμπεριαλισμού, ώστε να του την χρεώνουν. Και ναι μεν πάντα, σε τέτοιες αντιθέσεις, εμπλέκονται πολλά κράτη, ισχυρά και ισχυρότερα, σύμμαχοι του ενός ή του άλλου - όμως αυτό δεν σημαίνει πως τα ελληνικά αφεντικά (ή αντίστοιχα τα τούρκικα) είναι υποχείρια οποιουδήποτε...

Δεύτερο: Το ελληνικό κράτος έχει ξαναπροσπαθήσει για την πραγματοποίηση του "οράματος της Ελλάδας των δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών", με την μικρασιατική εκστρατεία. (Επειδή είμαστε καλοπροαίρετοι τον τρωϊκό πόλεμο δεν τον λογαριάζουμε). Και τότε υπήρχε εσωτερικό σχίσμα στην ντόπια αστική τάξη, και τότε έγιναν "λάθος εκτιμήσεις" (εκτός από εγκλήματα...) με αποτέλεσμα ο Κεμάλ να καταφέρει να φτιάξει το σύγχρονο τουρκικό κράτος, και να αναγκάσει την ελληνική αστική τάξη σε συνθηκολόγηση και παραίτηση από τα όνειρά της. Ορισμένα δεδομένα έχουν αλλάξει από τότε, και επιπλέον εκείνο που ξέρουν και τα ελληνικά και τα τούρκικα αφεντικά είναι πως στο επόμενο χοντρό λάθος της ελληνικής επίθεσης θα χάσουν (οι ελληνάρες) και το μισό αιγαίο. Αυτός ο φόβος φυλάει ως τώρα τα έρημα. Αλλά φυσικά δεν είναι αρετός.

Τρίτο: Το τούρκικο κράτος δεν είναι τόσο ηλίθιο (όπως θέλουν να πιστεύουν οι έλληνες πατριώτες) ώστε να πηγαίνει γυρεύοντας να ανοίξει δεύτερο μέτωπο στο αιγαίο. Στα τούρκικα αφεντικά, ειδικά δε στον στρατό που αποτελεί την σπονδυλική στήλη του κράτους και τον μοναδικό εγγυητή του με το μέγεθος που έχει τώρα φτάνουν και του περισσεύουν ο δεκάχρονος πόλεμος στα βουνά του κουρδιστάν, η πιθανότητα ξαναανοίγματος ενός αρμενικού μετώπου, και όλα τα υπόλοιπα. Στο αιγαίο το τούρκικο κράτος αμύνεται στην κυριολεξία. Αυτό φυσικά καθόλου δεν αλλάζει την φασιστική και ρατσιστική δράση των μηχανισμών του, ούτε την δολοφονική δράση τους ενάντια στους υποτελείς του. Ειδικά σε όσους (και δεν είναι καθόλου λίγοι) συνεχίζουν να αγωνίζονται. Και φυσικά η επιθετικότητα του ελληνικού κράτους και των οπαδών του δεν βοηθάει (ούτε έχει στόχο άλλωστε να βοηθήσει) τους κοινωνικούς αγώνες στην τουρκία. Το αντίθετο μάλιστα: οξύνει και εκεί την μιλιταριστική και την εθνικιστική παράνοια, δίνοντάς τους χειροπιαστά επιχειρήματα.

Τέταρτο: Ούτε στην κύπρο ήταν το τούρκικο κράτος που έβαλε πρώτο χέρι. Αντίθετα προηγήθηκε η δολοφονική δράση των φασιστικών συμμοριών της εοκα και εοκα β ενάντια και στους μουσουλμάνους κύπριους (ειδικά τα χρόνια '64 - '66), ακολούθησε η προσπάθεια του ελληνικού κράτους (της χούντας της οποίας οι συνεχιστές διαμορφώνουν εδώ και χρόνια την "κοινή γνώμη" σε Ελλάδα και κύπρο) να βάλει χέρι σε όλο το νησί δια της βίας, και μετά ακολούθησε η τουρκική επέμβαση και κατοχή. Σήμερα η κύπρος δεν χωρίζεται σε ένα "ελεύθερο τμήμα" και σε ένα κατεχόμενο από τον τούρκικο στρατό, αλλά σε δύο κατεχόμενα: η "ελεύθερη κύπρος" μετατρέπεται ραγδαία σε βάση του ελληνικού στρατού, χάρις στο "ενιαίο αμυντικό δόγμα".

Πέμπτο: Η επιθετικότητα του ελληνικού κράτους, και μιλάμε πάντα για την πολιτικο-στρατιωτική επιθετικότητα έχει κάνει γύρο τα τελευταία χρόνια. Θυμάται κανείς το "βορειοηπειρωτικό" και την χρήση που έγινε της εκεί ορθόδοξης (και άντε και "ελληνικής" αν έτσι γουστάρει) μειονότητας; Η πραγματικότητα είναι πως ποτέ η πλειοψηφία αυτών των κοινοτήτων δεν θέλησε "ένωση" με την Ελλάδα, ή "αυτονομία". Γιατί ξέρουν πως καλύτερα πρώτος στο χωριό παρά δεύτερος στη πόλη. Όμως ήταν πολιτική του ελληνικού κράτους η διέγερση της μειονότητας σε αποσχιστική δράση. Και αυτό έγινε συστηματικά και άοκνα: με κυπατζήδες, με παπάδες, με διανοούμενους, με δημοσιογράφους, με πολιτικούς, με επιχειρηματίες... Μέχρι και στρατιωτική επίθεση οργάνωσε το ελληνικό κράτος εναντίον του αλβανικού.

Τα ίδια, σχεδόν, και εναντίον του κράτους της νέας μακεδονίας. Και εδώ ο στόχος ήταν η διάλυσή του και η μοιρασιά ανάμεσα σε σέρβικο και ελληνικό κράτος. Το ότι αυτός ο στόχος δεν επιτεύχθηκε, και την ανάγκη φιλότιμο ποιούντες οι "πατριώτες" προσπαθήσαν να κλείσουν το θέ-

μα, οφείλεται σε δυσμενείς συσχετισμούς διεθνώς. Και πάντως δεν αλλάζει το περιεχόμενο του ελληνικού ιμπεριαλισμού.

Εκτο: Όλα τα πιο πάνω, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ισχύουν και για το μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής κοινωνίας. Η οποία, χάρη στην υψηλή καπιταλιστική ανάπτυξη που "απολαμβάνει" σε σχέση με τους γείτονες της, έχει εξελιχτεί σε μήτρα τραμπούκων και βαλκανόμπιατων. Οι έλληνες είναι που χειροκρότησαν τα ελληνικά αποσπάσματα θανάτου που έδρασαν στην βοσνία, δίπλα στους "σέρβους αδελφούς" νεοנάζι, και όχι οι μουσλιμάνοι της βοσνίας. Οι έλληνες είναι που ανέχτηκαν την αποστολή κομμάντος εναντίον αλβανικού στρατοπέδου, και όχι το ανάποδο. Οι έλληνες μισούν τους αλβανούς μετανάστες, οι έλληνες μισούν τους τούρκους και τους θεωρούν προαιώνιους εχθρούς, έλληνες μπάτσοι εκτελούν μετανάστες, έλληνες επιχειρηματίες αρμέγουν τους βαλκάνιους προλετάριους μέχρι τον δούναβη απολαμβάνοντας την "επιτυχία" τους στην ντόπια κοινωνία... Με δύο λόγια οι έλληνες είναι "απο πάνω" και απλώνουν τα ξερά τους ακόμα πιο μακριά, ακόμα πιο βαθιά, ακόμα πιο σφικτά. Δεν είναι παράξενο λοιπόν που οι έλληνες "έχασαν την αξιοπρέπεια" τους στη βραχονησίδα - δεν την είχαν ούτε πριν, κι' ότι τους έχει μείνει είναι πιο ξερό από τα βράχια της Υμιας.

Εβδομο (και τελευταίο): η περιβόητη ρητορεία πως "ο λαός είναι διαφορετικός από τους ηγέτες του" αξίζει γι' αυτούς που θα ήθελαν να είναι χαλίφηδες στη θέση του χαλίφη. Κατα τα άλλα η ελληνική κοινωνία έχει γίνει στην πλειοψηφία της ρατσιστική, εθνικιστική, ψυχωσική, σεξιστική, μνησίκακη, εσχάτως δε και μιλιταριστική. Έχει δηλαδή όλα τα γνωρίσματα των προοδευμένων καπιταλιστικών κοινωνιών.

Αν, μιλώντας για ζητήματα τόσο "συμφερόντων" (ταξικών ή όχι) όσο και "αρχών" (ηθικών ή πολιτιστικών) ισχύει πως τα αφεντικά είναι που αποφασίζουν διαμορφώνοντάς μας τότε δεν έχουμε λόγο ένστασης: οι υποτελείς έχουν γίνει σαν τους κύριους τους. Αν πάλι γίνεται κανείς κάθαρμα (ρουφιάνος, τσάτσος, τσαναζογλύφτης, κυνηγός κεφαλών, βιαστής, ή έστω οπαδός των προηγούμενων) μόνο επειδή θέλει κάτι τέτοιο (επειδή αυτό είναι το συμφέρον του ή επειδή αυτές τις αρχές διάλεξε) τότε δεν έχουμε κανέναν λόγο να απελευθερώσουμε κανέναν από δαύτους, που δεν είναι δα και λίγοι. Ελευθερώνεται όποιος θέλει να ελευθερωθεί - η θεωρία περί "αντικειμενικών συνθηκών" παραλείπει να μας πεί πως "αντικειμενικό" είναι ότι υποστηρίζει η πλειοψηφία... και καμμία επανάσταση, καμμία εξέγερση, καμμία πράξη χειραφέτησης δεν έγινε ποτέ αντικειμενικό γεγονός παρά μόνο αφού πρώτα είχε γίνει υποκειμενικά αναγκαία και επιθυμητή.

Όλα αυτά, φλύαρα ή περιληπτικά, για να τονίσουμε αυτό που ζούμε καθημερινά: η Ελλάδα είναι ένα επιτιθέμενο στα βαλκάνια κράτος, μιά επιθετική (απέναντι σε ό,τι κρίνει "κατώτερο") κοινωνία... Ένας ενδεχόμενος πόλεμος μεταξύ ελληνικού και τούρκικου κράτους -και οποιοδήποτε "θερμό επεισόδιο"- είναι κορυφαία απόδειξη της αρπακτικότητας εκατέρωθεν του αιγαίου...

Αλλά τα δεδομένα δεν τελειώνουν εδώ: για τον "ελληνικό αναπτυγμένο καπιταλισμό" είναι η κατάκτηση της εσωτερικής κοινωνικής ειρήνης που εξασφαλίζει την εξαγωγή της αρπακτικότητας του....

Στην ουσία το πρόβλημα που θέτει η πιθανότητα ενός πολέμου είναι, και πάλι, τα δεδομένα αυτής της κοινωνικής ειρήνης: η εργασιακή πειθαρχία, η ιδεολογική πειθαρχία, η καταναλωτική δουλία, η αζύρωση του προλεταριακού ανταγωνισμού... Το καθεστώς "έκτακτης ανάγκης" εγκαθιδρύεται σαν μέσο ταξικής κυριαρχίας, χωρίς σύνορα....

Κι' αν οι φασίστες όλων των αποχρώσεων στην Ελλάδα συμπτυκνώνουν τις μεθοδεύσεις τους στο σύνθημα "η ειρήνη στο αιγαίο κρίνεται στα βουνά του κορδιστάν", είναι ξεκάθαρο για εμάς πως η απελευθέρωση του αιγαίου (και όχι μόνο αυτού...) κρίνεται σε όλα τα δημόσια πεδία κοινωνικών συγκρούσεων και από τις δύο ακτές του.

Ωστόσο δεν μπορούμε να μείνουμε σε γενικόλογες διαγνώσεις. Ο χρόνος που περνάει χωρίς την θεμελίωση όλων των απαραίτητων υποδομών (πολιτικών, οργανωτικών) που δόσουν διάρκεια, σταθερότητα και βάθος στις επιμέρους ανταγωνιστικές πρακτικές, είναι χρόνος σε βάρος μας.

Παρότι κανένα πρακτικό βήμα δεν θα μπορούσε να "ανακοινωθεί" από αυτές εδώ τις σελίδες, ως μην χάνουμε άλλο χρόνο με τους ηλίθους, όλων των αποχρώσεων...

Είναι ένα απαραίτητο πρώτο βήμα...

